

BÁJEČNÁ TŘÍDA

Iveta Zámečnicková

Albatros

Ilustrovala:
Kristýna
Nezvedová

Báječná třída

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iveta Zámečnicková

Báječná třída – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Báječná třída

© Iveta Zámečnicková, 2026
Illustrations @ Kristýna Nezvedová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-00-08252-3
ISBN e-knihy 978-80-00-08271-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08272-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-08266-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Báječná třída

Iveta Zámečnicková

Ilustrovala: Kristýna Nezvedová

Albatros

V zoo

„Tak, děcka, všichni si oblečte tričko a držte se pohromadě. Je tady spousta lidí, ať se nikdo neztratí. Tondo, co uděláš, když se ztratíš?“ zeptala se paní učitelka.

„Zůstanu klidný jako želva, nikam neutíkám, stojím na místě a počkám, až mě najdete. A hlavně neodejdu ze zoo, i kdyby mě opice lákaly na banán,“ odpověděl Tonda, zrzavý kluk s pihami a pořád dobrou náladou. Vtipálek třídy, který měl neustále připravenou nějakou hlášku.

„Výborně,“ pochválila ho paní učitelka, zatímco koutkem oka sledovala Luďu a Marcelu. Ti si spolu povídali a vůbec nevnímali, co se kolem nich právě děje.

„Luďo, můžeš to prosím zopakovat?“ vyzvala ho.

Luďa sebou vylekaně trhnul a pohledem hledal pomoc u spolužáků. Franta mu ukazováčkem a prostředníčkem naznačoval chůzi po dlani a zamítavě u toho kroutil hlavou. Eva zase naznačovala, jak si sedá na zem.

Luda zaváhal: „Že když mě budou bolet nohy, mám si sednout?“

„Marcelo, co ještě?“ zeptala se paní učitelka s nebezpečným výrazem ve tváři, ze kterého Marcela rychle pochopila, že Luda zřejmě něco důležitého vynechal.

Zoufale se podívala po třídě. Jarmila si ťukala na čelo. Franta předváděl, jak si obléká tričko. Helča na učitelku vypoučila oči tak moc, až to vypadalo, že jí snad každou chvíli vypadnou.

Marcela na všechnu tu náповědu bezradně zírala a pak váhavě pronesla: „Říkala jste, že se vám vůbec nelíbí Ludovo tričko, že vy máte tričko mnohem hezčí a že si má Luda okamžitě obléct nějaké jiné.“

Třída vybuchla smíchem. Paní učitelka si zoufale dala hlavu do dlaní a s povzdechem řekla: „Říkala jsem, že vás zavřu do klece a vyzvedneme si vás tam, až budeme odcházet. A to tričko si ani oblékat nemusíte...“

Luda s Marcelou na ni vykulili oči. Když ale viděli, jak si ostatní oblékají zářivě žlutá trička, rychle je napodobili.

U opic

Třída jako dlouhý žlutý had prošla vrátnicí a vnořila se do uliček zoologické zahrady. Jako první dorazili k pavilonu opic.

„Jé, gorila! A kolik!“ vykřikl nadšeně Standa a ukazoval prstem na pobíhající opice.

„Já myslím, že to gorily nejsou, ty jsou mnohem větší,“ zadumaně řekla Agátka, holka s brýlemi a živýma, laskavýma očima. Byla zvědavá, přátelská a všude, kam přišla, rozzářila místnost svým úsměvem. „Tamhle je cedulka, pojďme si ji přečíst.“

„Kotoul veverovitý,“ luštil Standa. „To bude nějaká veverka, co umí dělat kotrmelce.“

„Ne kotoul, ale kotul!“ napomenula ho Agátka. „A čti líp, už jsi třeták!“

Paní učitelka spokojeně sledovala, jak děti nadšeně sledují dovádění opiček.

„Chvilé klidu! Konečně!“ pomyslela si a spokojeně se posadila na lavičku.

Nemusela teď přepočítávat děti každé dvě minuty ani hledat Vaška s Tondou, kteří obvykle zmizeli bůhvíkam.

Postupně ještě navštívili slony, žirafy, tučňáky, supy a také terárium hadů. Paní učitelka řekla dětem o zvířatech spoustu zajímavých informací. Třeba že žádné dvě žirafy nemají stejnou kresbu srsti, mají dlouhý jazyk a dokážou zbaštit listy akácií, aniž by se popíchaly o jejich dlouhé trny. Že mládě klokana měří jen dva centimetry a také to, že slůně hned po narození váží skoro jako Standův tatínek s batohem.

„Až budu velká, budu taky učitelka!“ obdivně pronesla Lucka, která hltala každé učitelčino slovo. „Ona ví úplně všechno!“ Lucka byla vysoká, štíhlá a nosila sponku ve tvaru hvězdy. Mluvila klidně a rozvážně, ale když ji něco nadchlo, vydržela o tom mluvit celý den a nezastavila se ani o přestávce.

„Nooo... Ale proč se Vašek s Tondou pořád někam ztrácí, kde nechal Šimon svoji modrou, hnědou a teď už i zelenou mikinu, nebo kdo rozmazal ten sýr po tabuli, to netuší,“ namítl Lukáš, hubený, světlouhlý kluk s klidným pohledem. Byl spíš tiší, ale všímavý a nerad na sebe poutal pozornost. „Ale máš pravdu, jinak toho ví fakt hodně.“

Žáci se přesunuli k autobusu, který je po krásně stráveném dni odvezl zpátky do školy. Ta stála na kraji menšího městečka, obklopená statnými lípami. Z jedné strany ji objímal malý potok, který se kousek dál vléval do řeky. Červené cihly budovy zářily v odpoledním slunci a škola působila přívětivě a klidně.

„To byl dneska prima den, vid?“ poznamenala Lucka a mrkla na Lukáše, Helču a Honzu.

„Byl. Mnohem lepší, než kdybychom jen koukali na obrázky v učebnici,“ přisvědčil Lukáš, „já byl v zoo poprvé.“

„Cože?!“ vyhrkli Lucka, Helča i Honza překvapeně. „Ty jsi ještě nikdy nebyl v zoo?“

„Ne, nebyl. Táta je pořád pryč a brácha je ještě malý. A mámě asi zvířata stačí v podobě nás dvou,“ usmál se Lukáš.

Mezitím došli až na konec dlouhé, rovné ulice, kde stály dvě krásné vilky.

„Čau zítra!“ mávla Lucka a zahnula do svého domku. „A ráno si cestou zopákneme, co jsme se v zoo dozvěděli. Paní učitelka na nás určitě něco natchystala. Znáte ji!“

„Jasně,“ přikývl Lukáš a zamířil do vedlejšího domku s červenou střechou.

Helča s Honzou pokračovali dál. Helča nosila brýle s modrými obroučkami a mluvila pečlivě, jako by chtěla říct všechno správně. Často opravovala ostatní. Honza byl pohodář, který nikdy moc nespěchal. Hrál výborně šachy a dokázal vyřešit i zapeklité věci. Přešli přes hřiště a vešli do vysokého činžovního domu, kde oba bydleli.

Mami, já chci zvířátko

„Jak bylo v zoo?“ zeptala se Lukáše maminka, když vešel do kuchyně.

„Paráda! Viděli jsme skvělé opičky. Byla jich spousta a dělaly různé vylomeniny! Mami, já bych chtěl taky nějaké zvířátko,“ řekl Lukáš prosebně.

„Jé, ano, ano! Koupíme si opičku! Jednu já a jednu Luky!“ vypísl nadšeně jeho mladší bráška Samík. Divoký, černovlasý klučina s rozvázanou tkaničkou a věčně špinavými koleny.

„No, to určitě. Ani náhodou!“ odpověděla maminka rozhodně.“ Byla to přísná žena, a když se na kluky podívala svým pronikavým pohledem, měli oba pocit, že jim dokáže číst myšlenky. Své

syny vedla pevnou rukou, ale vždy jim dokázala ukázat, jak moc je má ráda.

„A ještě jednu pro tebe,“ poznamenal rychle Samík, když si uvědomil, že maminka se asi naštvála, protože na ni s opičkou nemyslel. „A taky jednu pro tatínka,“ dodal pro jistotu.

„Tři chlapi a opice na lustru k tomu. To je přesně to, co mi chybí ke štěstí,“ pomyslela si maminka a beze slova odešla z kuchyně. Lukáš si však všiml pobaveného úsměvu na její tváři.

„Samíku, to zvířátko ukecáme!“ zašeptal Lukáš. „Ale musíme na to jít chytře! Základ je vystihnout správný okamžik.“

„A kdy je správný okamžik?“ zeptal se Samík.

„Ten je... to zatím ještě nevím,“ zaváhal Lukáš, „ale určitě na to přijdu,“ dodal rozhodně.

„Přát si opičku je nesmysl,“ vysvětloval bráškov. „Udělala by doma binec a pláchla by otevřeným oknem nebo dveřmi.“

„Tak pejska!“ nadhodil Samík.

Lukáš přikývl, ale pak zavrtěl hlavou. „Pejsek by byl super, ale mamka ho neschválí. Zato kočička, co by bydlela venku..., ta by mohla u maminky možná projít.“

Samík nadšeně přikývl. Společný plán byl na světě.

„Béčko“

„Béčko“ byla docela obyčejná třída. Deset kluků, dvanáct holek a jejich paní učitelka.

Už si ani pořádně nepamatovali svoji školní premiéru, kdy jako vykulení a vystrašení prvňáčci poprvé vkročili do obrovské budovy se spoustou oken a cizích dětí. Ale teď? Teď už byli zkušený mazáci a škola se jim zdála tak akorát.

Paní učitelka s nimi byla od začátku. Byla středního věku, nosila sportovní oblečení a dlouhé vlasy měla vždy stažené do culíku. Většinou se usmívala, ale uměla se i zamračit nebo zvýšit hlas. Děti ji měly rády pro její spravedlivost a smysl pro humor.

K jejím neodmyslitelným znakům patřila červená propiska, kterou však pořád hledala. Jako nashvál zmizela právě ve chvíli, kdy ji potřebovala.

„Neviděli jste červenou propisku?“ zaznělo ve třídě nejpozději během druhé hodiny.

To byla signální věta. Polovina dětí se zvedla a po chvíli ležela před učitelkou hromádka propisek.

Celá tahle „propisková honička“ se opakovala každý den. Někdy i třikrát, podle toho, kolik hodin měli. Nikomu to ale nevadilo. Byla to prostě báječná třída.

Ranní setkání u lípy

Pondělní ráno bylo mlhavé a zdálo se, že každou chvíli začne pršet. Lucka, Lukáš, Helča a Honza se jako každý všední den potkali v půl osmé u staré lípy. Odtud spolu pokračovali do školy.

„To byl super víkend, vid', Helčo?“ začala nadšeně Lucka. „Helča u nás spala a celý den jsme nevylezly z bazénu!“ Jen na oběd a pak zase rychle zpátky do vody.“

„My jsme byli s tátou u jezera,“ přidal se hrdě Honza, „učil mě surfovat!“

„Vážně? Ty umíš surfovat? Je to těžké? Ale to musíš umět dobře plavat, ne? Měl jsi vestu? Kolik kilometrů jsi ujel? Nebál ses? Jak je tam hluboko?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Báječná třída.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.